

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 673/2025-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MÉDIUS spol. s r.o.**, Daxnerovo námestie 3, Bratislava, IČO 31 346 120, zastúpenej advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, Klincová 35, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/47/2024 z 19. marca 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 1933/2001 z 20. apríla 2001 bolo sťažovateľke vydané povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v odboroch plastickej chirurgie, anesteziológie a resuscitácie,

traumatológie. Kontrolou vykonanou v decembri 2003 (podľa sťažovateľky iniciovanou medializovaným úmrtím pacientky pri plastickej operácii prs) bolo zistené, že zdravotná starostlivosť bola poskytovaná v rozpore s povolením (na inej adrese, pozn.), čo vyústilo do vydania rozhodnutia Bratislavského samosprávneho kraja č. OZ-10668/2003 z 30. decembra 2003 o zrušení povolenia vykonávať zdravotnú starostlivosť, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím ministerstva zdravotníctva č. 0512-1/2004-ORL z 27. februára 2004. Spoločnosť PRO SANUS, a.s., ktorej akcionármi sú totožné fyzické osoby, ktoré sú spoločníkmi a konateľmi sťažovateľky, získala povolenie na výkon zdravotnej starostlivosti 10. marca 2004 a rozhodnutím z 31. marca 2004 aj na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v odbore plastickej chirurgie. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 49/2004 z 25. mája 2005 boli rozhodnutia Bratislavského samosprávneho kraja a ministerstva zdravotníctva (o zrušení povolenia na výkon zdravotnej starostlivosti, pozn.) zrušené z procesných dôvodov (nevykonanie dokazovania, nemožnosť sťažovateľky vyjadriť sa) a vec bola vrátená správneému orgánu na ďalšie konanie. Sťažovateľkino povolenie na výkon zdravotnej starostlivosti stratilo zo zákona platnosť 30. júna 2006 podľa § 98 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“), čo viedlo k zastaveniu správneho konania z dôvodu, že jeho predmet (povolenie na výkon zdravotnej starostlivosti) odpadol.

3. Sťažovateľka podala na Okresnom súde Bratislava III proti Slovenskej republike konajúcej prostredníctvom ministerstva zdravotníctva (následne sťažovateľka navrhla, aby do konania vstúpil aj Bratislavský samosprávny kraj) žalobu o náhradu škody v sume 2 109 772 eur s príslušenstvom na základe zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), poukazujúc na rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým boli zrušené rozhodnutia Bratislavského samosprávneho kraja a ministerstva zdravotníctva, a dôvodiac vznikom škody v podobe ušlého zisku vo výške vyčíslenej podľa odborného posudku.

4. Okresný súd posledným v poradí štvrtým rozsudkom č. k. 22Cb/166/2008-778 z 13. októbra 2016 v prejednávanej veci žalobu zamietol. Podľa okresného súdu sťažovateľka nepostupovala spôsobom podľa zákona č. 578/2004 Z. z., keď (po zrušení správnych rozhodnutí najvyšším súdom, pozn.) nevyužila zákonnú možnosť na pokračovanie v poskytovaní zdravotnej starostlivosti, nepožiadala o licenciu ani o povolenie, v dôsledku čoho jej povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti zo zákona zaniklo 30. júna 2006. Týmto dátumom bolo podľa okresného súdu potrebné ohraničiť prípadný nárok sťažovateľky na náhradu škody vo forme ušlého zisku (v žalobe žiadala ušlý zisk za obdobie od 2004 do 2009). Zo skutočnosti, že sťažovateľka nepožiadala o vydanie licencie, bol okresný súd toho názoru, že nemala záujem pokračovať v poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Tomuto záveru nasvedčovalo aj to, že svoje priestory a zdravotnícke zariadenie odplatne prenechala novovzniknutej spoločnosti PRO SANUS, a.s., ktorá prebrala zdravotnícky i nezdravotnícky personál sťažovateľky a jej pacientov. Akcionármi tejto spoločnosti sú pritom osoby totožné s konateľmi sťažovateľky. Okresný súd vyslovil, že aj keď sťažovateľka a PRO SANUS, a.s., sú dva samostatné subjekty, z vykonaného dokazovania je jednoznačné, že PRO SANUS, a.s., od 15. marca 2004 prakticky prevzala podnikanie sťažovateľky, ktorá ukončila poskytovanie zdravotnej starostlivosti 11. marca 2004 (v tých istých priestoroch a v rovnakom odbore zdravotnej starostlivosti). V tejto súvislosti pripomenul aj medializáciu úmrtia

pacientky sťažovateľky majúcu spôsobilosť odradiť klientov od využívania služieb sťažovateľky a následné vytvorenie novej spoločnosti, ktorá *de facto* pokračovala v poskytovaní zdravotnej starostlivosti sťažovateľkou, avšak pod novým obchodným menom. Rovnaké osoby (konatelia a spoločníci sťažovateľky sú totožní s akcionármi PRO SANUS, a.s.), ktorým bolo zabránené podnikat' prostredníctvom jednej spoločnosti, pokračovali v podnikaní a dosahovaní zisku prostredníctvom inej spoločnosti. Okresný súd konštatoval, že sťažovateľke, ktorá je v podstate len určitá zákonom dovolená forma, prostredníctvom ktorej fyzické osoby uskutočňujú podnikanie, tak nevznikla žiadna škoda vo forme ušlého zisku. Sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala vznik skutočnej škody, preto sa súd už nezaoberal otázkou príčinnej súvislosti.

5. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 10Co/204/2017-932 z 19. októbra 2017 potvrdil výroky o zamietnutí žaloby a o trovách štátu, keďže podľa jeho názoru okresný súd riadne zistil skutkový stav, výsledky dokazovania správne zhodnotil a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré náležite odôvodnil. K odvolacím námietkam sťažovateľky uviedol, že právne neposúdenie príčinnej súvislosti je bezvýznamné, keďže okresný súd dospel k záveru, že škoda nevznikla. Tvrdenie, že PRO SANUS, a.s., je samostatným právnym subjektom a nie je právnym nástupcom sťažovateľky, krajský súd vyhodnotil ako účelové a v rozpore so skutkovým stavom, keďže akcionári PRO SANUS, a.s., boli identické osoby ako spoločníci sťažovateľky a keďže sťažovateľka poskytovala zdravotnú starostlivosť do 11. marca 2004 a 15. marca 2004 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým bolo vydané povolenie pre PRO SANUS, a.s., na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s totožným predmetom činnosti, miestom prevádzkovania a odborným zástupcom. Z uvedeného vyvodil, že životaschopná súčasť podnikateľskej činnosti sťažovateľky bola prevedená na túto spoločnosť. Napriek existencii nezákonných rozhodnutí sťažovateľka ďalej *de facto* a *de iure* podniká prostredníctvom novozaloženej obchodnej spoločnosti a je vylúčené, aby jej vznikla škoda. Krajský súd ďalej vyslovil, že otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale skutkovou, ktorá má byť riešená len v konkrétnych súvislostiach a jej vyriešenie nemožno uložiť znalcovi, a zdôraznil, že pre posúdenie zodpovednosti za škodu má zásadný význam otázka, v čom konkrétne škoda spočíva.

6. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala od § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď namietala absenciu náležitého odôvodnenia rozsudku. Krajský súd podľa nej prijal nové závery nemajúce oporu v právnej úprave, preto považuje rozsudok za nepreskúmateľný a arbitrárny, ďalej namietala nerešpektovanie zrušujúcich rozhodnutí krajského súdu a ignorovanie záverov odborne zdatných osôb. Prípustnosť podaného dovolania sťažovateľka odôvodňovala aj § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, keď namietala nesprávne právne posúdenie založenia spoločnosti PRO SANUS, a.s., sťažovateľkou. Najvyšší súd nikdy nestotožnil spoločníkov alebo akcionárov právnickej osoby s touto právnickou osobou, nikdy neriešil postavenie právnickej osoby ako zakladateľa inej spoločnosti len preto, lebo ju založili spoločníci tejto právnickej osoby, a nikdy nekonštatoval podnikanie jedného subjektu prostredníctvom iného subjektu len z dôvodu existencie odplatných zmlúv medzi nimi. Najvyšší súd vo svojom uznesení dovolanie sťažovateľky odmietol v časti podľa § 447 písm. c) CSP, keďže neidentifikoval vadu zmätočnosti, a v časti podľa § 447 písm. f) CSP z dôvodu, že sťažovateľka namietala odklon riešenia právnych otázok, pričom v dovolaní neoznačila rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa krajský odklonil, a z dôvodu, že uplatnenie

dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa vylučuje. Napokon aj z dôvodu, že riešenie v dovolaní nastolených otázok nemožno považovať samo osebe za relevantné pre rozhodnutie krajského súdu (keďže sa týkajú iba jedného z dvoch dôvodov zamietnutia žaloby), teda majú iba akademický charakter. Podľa najvyššieho súdu bolo jedným z dôvodov zamietnutia žaloby aj to, že sťažovateľka nevyužila zákonnú možnosť pokračovať v poskytovaní zdravotnej starostlivosti a došlo k zániku jej povolenia zo zákona k 30. júnu 2006.

7. Uznesenie najvyššieho súdu napadla sťažovateľka ústavnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol ústavný súdom nálezom č. k. I. ÚS 488/2023-75 z 11. januára 2024 tak, že konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu uznesením najvyššieho súdu, ktoré zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel. Ústavný súd po posúdení veci dospel k záveru, že v napadnutom uznesení došlo k nesprávnemu posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP najvyšším súdom, ktorý odmietnutie dovolania založil jednak na dôvodoch, ktorých ústavná neakceptovateľnosť vyplýva z ustálenej judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu, ako aj zo svojvoľného dôvodu, pre ktorý nevyplýva základ z rozsudkov okresného súdu ani krajského súdu, v dôsledku čoho tak najvyšší súd nedal odpoveď na právne otázky nastolené v dovolaní sťažovateľky.

8. Po vrátení veci najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky ako nedôvodné podľa § 448 CSP zamietol. Najvyšší súd po preštudovaní spisu usúdil, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu uplatneného nároku zo zodpovednosti za škodu z titulu ušlého zisku uviedol, že pokiaľ súdy nižších inštancií vychádzali pri posudzovaní uplatneného nároku z názoru, že napriek existencii nezákonných rozhodnutí sťažovateľka ďalej *de facto* a *de iure* pokračovala v dosahovaní zisku prostredníctvom novozaloženej obchodnej spoločnosti a je preto vylúčené, aby jej vznikla škoda, vec po právnej stránke posúdili správne.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka namieta nedostatočné odôvodnenie a zamietnutie svojho dovolania v rozpore s právnou úpravou. Jej konkrétne námietky možno koncentrovať do nasledujúcich bodov:

a) Namieta nesprávnosť a nepravdivosť záverov súdov 1. o založení spoločnosti PRO SANUS, a.s., sťažovateľkou, keďže tá bola založená fyzickými osobami, a nie sťažovateľkou, ktorá je právnickou osobou a jej postavenie zakladateľa nevyplýva zo žiadneho dôkazného prostriedku. Identita zakladateľov dvoch právnických osôb neznamená, že jedna právnická osoba je zakladateľom druhej právnickej osoby. 2. O pokračovaní sťažovateľky v podnikateľskej činnosti prostredníctvom spoločnosti PRO SANUS, a.s. Poskytovanie zdravotnej starostlivosti ako každá obchodná činnosť musí byť vykonávané vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť (§ 2 Obchodného zákonníka). Sťažovateľka a spoločnosť PRO SANUS, a.s., sú dva samostatné subjekty, sťažovateľka

sa nepodieľala na výsledkoch podnikania spoločnosti PRO SANUS, a.s., ani nemala nárok na podiel zo zisku. Fakt, že dve právnické osoby majú totožných zakladateľov, neznamená, že jedna právnická osoba podniká prostredníctvom druhej právnickej osoby. Uvedenú argumentáciu by bolo možné uplatniť, ak by žalobu podali spoločníci sťažovateľky. Krajský súd (ani okresný súd) neuviedol žiadny právny predpis na podporu svojich záverov. Rozhodnutie bez opory v platnej právnej úprave napĺňa znaky arbitrárnosti (svojevôle), čím porušuje základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.

b) Otázke založenia spoločnosti PRO SANUS, a.s., sa najvyšší súd nevenoval vôbec a otázke prepojenia sťažovateľky a spoločnosti PRO SANUS, a.s., sa najvyšší súd venoval spôsobom, ktorý nemá oporu v príslušnej právnej úprave. Záver najvyššieho súdu, podľa ktorého zodpovedanie nastolených otázok nie je možné s poukazom na individuálnosť každej právnej veci, nemá oporu v príslušnej právnej úprave a je popretím inštitútu dovolania. Zamietnutie dovolania nemá podľa názoru sťažovateľky oporu v príslušnej právnej úprave, je preto arbitrárne a predstavuje porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

c) Sťažovateľka namieta aj zmätočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu spočívajúcu v protirečivosti záverov týkajúcich sa príčinnej súvislosti a nerešpektovaní zrušujúcich rozhodnutí krajského súdu, pokiaľ išlo o povinnosť skúmať otázku príčinnej súvislosti, v ignorácii skutočnosti, že uzavretie množiny odplatných zmlúv so spoločnosťou PRO SANUS, a.s., bolo napĺňaním preventívnej povinnosti v zmysle § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka s cieľom vyhnúť sa prehlbovaniu škody a naplneniu podmienok povinnosti podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, a skutočnosti, že odborne zdatné osoby konštatovali vznik škody.

d) Okrem porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru predstavovalo nepriznanie nároku na náhradu škody aj porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj jej práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu), práva vlastniť majetok a práva na ochranu majetku (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), ako aj práva podnikat' (čl. 35 ods. 1 ústavy) rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania, ku ktorému podľa sťažovateľky došlo v rozpore s príslušnou právnu úpravou, pričom zároveň odôvodnenie prijatého rozhodnutia považuje za nedostatočné.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

11. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav

(II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06).

12. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) posúdiť, či požiadavky kladené na závery vyjadrené v rozhodnutí (riadne odôvodnenie a absencia arbitrárnosti) najvyšší súd rešpektoval minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

13. Z pohľadu ústavného súdu je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu dôkladne odôvodnený a z jeho obsahu je možné celkom jasne vyvodiť záver, že dovolacie námietky sťažovateľky neboli posúdené ako relevantné. Sťažovateľka vo vzťahu k záverom najvyššieho súdu o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v podstate nepredkladá žiadnu relevantnú argumentáciu. Všetky námietky smerujú k polemike s vecnými závermi najvyššieho súdu pri posudzovaní existencie predpokladov zodpovednosti za škodu.

14. V tejto súvislosti ústavný súd identifikoval ako spornú otázku právne posúdenie otázky vzniku škody vo forme ušlého zisku. Všeobecné súdy sa priklonili k záveru, že v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami, ktorými bolo sťažovateľke odňaté povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, žiadna škoda nevznikla, keď založením obchodnej spoločnosti PRO SANUS, a.s., ktorá od 15. marca 2004 kontinuálne pokračovala v poskytovaní zdravotnej starostlivosti (po ukončení činnosti sťažovateľky k 11. marcu 2004, pozn.), sťažovateľka fakticky previedla svoju podnikateľskú činnosť, ktorú tvorili hmotné zložky (budovy, zariadenia, materiál), nehmotné zložky (know-how), ako aj osobné zložky (kvalifikačná štruktúra zamestnancov, ich zručnosti a skúsenosti) na nový subjekt.

15. Podľa sťažovateľky bolo príčinou vzniku škody odňatie povolenia s následkom nemožnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť. Všeobecné súdy okrem už v prechádzajúcom bode prijatého záveru tiež konštatovali, že o tom, že sťažovateľka o pokračovanie poskytovania zdravotnej starostlivosti už nemala záujem, svedčí aj skutočnosť, že nepostupovala spôsobom upraveným v zákone č. 578/2004 Z. z., keď nevyužila zákonnú možnosť na pokračovanie v poskytovaní zdravotnej starostlivosti, nepožiadala o vydanie licencie a následne povolenia na výkon zdravotnej starostlivosti, a preto jej povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti zo zákona 30. júna 2006 zaniklo s tým, že aj vznik prípadného nároku na náhradu škodu je potrebné ohraničiť týmto dátumom.

16. Dovolací súd nevidel arbitrárnosť, nedostatok odôvodnenia a ani nesprávne právne posúdenie veci v záveroch súdov nižších inštancií, podľa ktorých ak napriek existencii nezákonných rozhodnutí sťažovateľka ďalej *de facto* a *de iure* podnikala a pokračovala v dosahovaní zisku prostredníctvom novozaloženej obchodnej spoločnosti, je vylúčené, aby jej vznikla škoda. Dovolací súd v kontexte sťažovateľkou nastolených otázok týkajúcich sa „*faktického a právneho prepojenia*“ sťažovateľky a obchodnej spoločnosti PRO SANUS, a.s., poukázal na hodnotenie špecifických okolností prejednávanej veci (totožné osoby spoločníkov/akcionárov oboch spoločností, totožný

predmet činnosti, totožné miesto prevádzkovania činnosti, identický odborný zástupca), berúc do úvahy predmet uplatneného nároku. Vychádzajúc zo skutočnosti, že otázkou „*faktického a právneho prepojenia*“ dvoch obchodných spoločností sa žiaden zo súdmi nižších inšancií aplikovaných relevantných právnych predpisov ani Občiansky zákonník nezaobera, poukázal na rôzne synonymické výrazy zadefinovania spriaznenej osoby v legislatíve Slovenskej republiky, ako aj na judikát najvyššieho súdu R 75/2024, podľa ktorého právnej vety pokiaľ to odôvodňujú osobitné okolnosti, možno z hľadiska § 140 prvej vety Občianskeho zákonníka za blízkú osobu (§ 116 tohto zákonníka *per analogiam*) považovať aj právnickú osobu. Vzhľadom na postavenie oboch právnických osôb ako podnikateľov považoval za príliehavé zadefinovanie ekonomického prepojenia alebo personálneho prepojenia osôb v § 2 písm. o) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, vyúsťujúc do záveru, že nie je vylúčené, aby spriaznenosť, resp. majetkovú prepojenosť právnických osôb súd vzal do úvahy pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na náhradu škody. Stotožnil sa s konštatovaním súdu prvej inštancie, že „*právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti a nielen súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou, keď zmyslom a účelom ustanovení priznávajúcich poškodenému právo na náhradu škody je zaisťiť, aby mu bola kompenzovaná majetková ujma, pričom rozsah tejto náhrady musí zohľadňovať výšku ním vynaložených prostriedkov nutných k obnoveniu pôvodného majetkového stavu*“.

17. Z pohľadu ústavného súdu opísané skutkové a právne závery všeobecných súdov nie sú ústavne neudržateľné, nelogické ani arbitrárne. Všeobecné súdy dôkladne zhodnotili všetky vykonané dôkazy vo svojej vzájomnej súvislosti, pričom vyhodnotením jednotlivých okolností prejednávanej veci dospeli k záveru, že sťažovateľke škoda nevznikla. Vzhľadom na prijatie uvedeného záveru, absenciu jednej z podmienok vzniku nároku na náhradu škody tak už nebolo relevantné zaoberať sa ani otázkou existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Rozsudok najvyššieho súdu, reflektujúc spôsob jeho odôvodnenia v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá v prevažnej miere kopíruje jej dovolacie námietky, je vnútorne logický a nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle dovolacieho súdu. Za dostatočne presvedčivo odôvodnený a rešpektujúci zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia považuje ústavný súd záver najvyššieho súdu v kontexte nosnej argumentácie sťažovateľky, ktorou spochybňovala právne posúdenie svojej záležitosti najvyšším súdom. Ústavný súd považuje za ústavne súladnú úvahu najvyššieho súdu, ktorý, zohľadňujúc špecifické skutkové okolnosti prípadu, prepojenie sťažovateľky a obchodnej spoločnosti PRO SANUS, a.s., posúdil ako rozhodujúcu skutkovú okolnosť pri posudzovaní vzniku škody ako jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu z hľadiska naplnenia hypotézy právnej normy (§ 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Záver o zamietnutí dovolania tak možno označiť za ústavne udržateľný.

18. Ďalej je potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľky je len bežnou právnou polemikou na úrovni zákona orientovanou na posúdenie otázky splnenia jednej z podmienok vzniku nároku na náhradu škody bez reflexie okolnosti, že ústavný súd nie je odvolacím súdom ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona nemôže

bez ústavnoprávnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke bol všeobecnými súdmi poskytnutý ucelený právny názor, pričom ústavný súd aprobované právne hodnotenie veci všeobecnými súdmi nepovažuje za excesívne. Skutočnosť, že sa sťažovatelia s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva a jeho zásah je žiaduci len v prípade, ak výklad a aplikácia podústavného práva všeobecnými súdmi sú zjavne excesívne a svojou intenzitou a následkami predstavujú zásah do označeného práva, resp. sú v extrémnom nesúlade so všeobecnou požiadavkou spravodlivosti (IV. ÚS 156/2021, IV. ÚS 150/2021, IV. ÚS 233/2020). V okolnostiach veci ústavný súd preto nevidí žiadny priestor na vstupovanie do rozhodnutia všeobecného súdu a posudzovanie hmotnoprávných či procesných otázok, ktorých posúdenie viedlo najvyšší súd k vydaniu napadnutého rozsudku.

20. Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (podobne II. ÚS 114/2021 a tam citovaná judikatúra).

21. Nezistiac medzi namietaným porušením práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu a účinkami výkonu dovolacích právomocí najvyššieho súdu prejavovaných v napadnutom rozsudku žiadnu príčinnú súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok, práva na ochranu majetku a základného práva podnikat':

22. Čo sa týka námietky porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv v spojení, resp. ako dôsledok namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnutým rozhodnutím mohli byť porušené tieto práva sťažovateľky, a tým spochybnená ústavná udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, neprichádzala do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označeného základného práva vlastníť majetok, práva na ochranu majetku a práva podnikat'. Aj v tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu